

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg ved ikke, om det hjælper, men jeg vil prøve én gang til at forklare hr. Keld Albrechtsen, hvad der er SF's position, nemlig en konsekvent miljøprioritering i Danmark, i EU og globalt. Jeg vil opfordre Enhedslisten til at prøve at få orden i sin tankegang, så man ikke kommer under mistanke – fuldstændig berettiget mistanke – for, at man faktisk går i nogle af de sorteste landes tjeneste i EU-diskussionen om miljø.

Men for at svare på spørgsmålet: Vi kan da fra SF's side sådan set godt se nogle positive ting i regeringens dagsorden. De ligner sådan set også dem, vi sendte rundt til nogle partier for nogle dage siden, og derfor er vi f.eks. glade for, at henvisningen til kapitel 10 i Kommissionens hvidbog også er kommet med. Det er vi glade for. Det er SF-politik.

Det, som gør, at vi ikke kan stemme for den dagsorden, er lige præcis, at der er forskel. Der er nemlig den forskel, at vi lægger en strategi på miljøgarantiens område, som er præcis, og som siger, at vi ikke vil have sænkninger på standarder, og vi vil heller ikke have begrænsninger i muligheden for at gå videre. Jeg har lidt svært ved at forstå, at det er et reelt problem for Enhedslisten. For når det kommer til stykket: Er det egentlig ikke det, Enhedslisten har sagt at de også gerne vil have på miljøgarantien? Sådan har jeg hørt det indtil nu, altså at det vil man have på miljøgarantien. Så mit eneste råd er, at hvis man mener, man vil have det, og at man ikke vil finde sig i, at der bare udstedes løse ord her fra regeringens side, så synes jeg, man skulle stemme for SF's dagsorden. Det er selvfølgelig kun et håb, men håbet har jo lov til at være lysegrønt lidt endnu.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Til fru Charlotte Antonsens orientering skal jeg meddele, at det ikke er gamle papirer fra Miljøministeriet, men fra Udenrigsministeriet, jeg har gravet frem, og det var hr. Uffe Ellemann-Jensen, der var minister på det tidspunkt.

Jeg synes ikke, det er helt uden relevans at tage en diskussion om, hvad det er, de daværende regeringspartier har oplyst Folketinget og befolkningen om med hensyn til, hvad konsekvensen af et ja til pakken i 1986 var. Dengang sagde man altså til Folketinget og befolkningen, at der var en miljøgaranti i pakken, i Traktaten, som kunne sikre, at man til enhver tid kunne gå

videre på et bedre beskyttelsesniveau for miljø og sundhed, end de fælles EF-regler lagde op til. Det kunne man gøre i forbindelse med de harmoniserede krav vedtagelse, og det kunne man gøre 6 eller 10 år senere, når ny viden, nye forhold gjorde det berettiget.

Man sagde også helt tydeligt, at det var noget, som det enkelte land suverænt kunne bestemme, det var noget, man skulle meddele Kommissionen. Modsatningen – for ikke at sige det kraftige dilemma – i fru Charlotte Antonsens indlæg er jo, at også hun selv har sagt, at hun tror, at Kommissionen vil godkende den danske regerings brug af miljøgarantien i PCB-sagen, *tror!*

Jamen hvis det, som hr. Uffe Ellemann-Jensen sagde i 1986, stod til troende, så var det ikke et spørgsmål om, hvorvidt vi troede, at Kommissionen ville godkende det eller ej, for så var det slet ikke til debat, så havde Danmark ganske enkelt meddelt Kommissionen, at når det gælder forbud mod PCB, så opretholder vi de nationale danske regler, sådan som de har været hele tiden. Sådan er det ikke længere. Vi må konstatere, at det, som den daværende regering meddelte Folketing og befolkning, har vist sig ikke at holde stik.

Jeg skal ikke gætte på, hvorfor man har sagt noget, der dengang var forkert. Der kan være mange forklaringer. Det kan være, fordi man troede på det, men jeg kan bare konstatere, at det passer ikke længere. Derfor må Venstre forklare offentligt, om man nu ønsker at opretholde en svækket miljøgaranti, der ikke lever op til det, som den daværende regering med Venstre som deltager sagde til befolkningen og til Folketinget, eller om Venstre vil være med til at sikre, at det, man dengang sagde, nu bliver en realitet.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Steen Gade siger nu, at det, der adskiller hans dagsorden fra regeringens, er, at den indeholder en præcis strategi. Hvad den nærmere strategi skulle gå ud på til forskel fra det, som regeringen har foreslået, har jeg unægtelig stadig væk meget vanskeligt ved at forstå.

Begge dagsordener indeholder en henvisning til kapitel 10 i Kommissionens hvidbog, der ganske rigtigt indeholder en strategi, som bygger på, at man grundlæggende accepterer, at det indre marked står øverst, og så skal man indarbejde nogle miljømæssige omkostninger i markedspriserne for så vidt muligt at få markedet til at afspejle miljøomkostningerne.